

Arrest

nr. 155 594 van 28 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 maart 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 maart 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 juli 2014.

1.3. Op 23 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 28 januari 1990 in het Libanese Nahr al-Bared vluchtelingenkamp. U bent van Palestijnse afkomst en als vluchteling van 1948 geregistreerd bij UNRWA (United Nations Relief and Works Agency). U bent een soennitisch moslim. U bent tot de vijfde klas naar school gegaan. Van 2002 tot 2007 hebt u gewerkt als kapper. In 2007 bent u omwille van de gevechten in Nahr al-Bared met uw familie tijdelijk gaan wonen in het Baddawi kamp. In 2010 bent u in Baddawi beginnen werken in een telecomwinkel. Medio 2010 werd u in de telecomwinkel aangesproken door ene A.(...) A.(...) S.(...), de eindverantwoordelijke van Fatah al-Inshiqaq (een afgesplitste groepering van Fatah). Hij probeerde een goede band met u op te bouwen door te zeggen dat u altijd naar hem toe mocht komen als iemand u iets deed of als u iets nodig had. Ongeveer drie maanden later vroeg A.(...) A.(...) S.(...) of u voor hem informatie wou verzamelen over de groeperingen en organisaties die actief zijn binnen het Baddawi kamp. U weigerde dit en toen u de volgende dag de winkel wou opendoen, werd u door drie jongens aangevallen en geslagen. U bent flauwgevall en werd wakker in het ziekenhuis. U bent diezelfde dag nog naar een ander ziekenhuis gegaan waarvan u dacht dat het beter was, maar omdat dit tweede ziekenhuis te duur was, bent u diezelfde dag nog vertrokken naar het huis van uw tante (aan vaderskant) in Saida. U zat in het gips en bent vier maanden bij haar gebleven. In die periode hoorde u van uw familie over dreigementen van A.(...) A.(...) S.(...) aan uw adres. Hij zei dat hij naar u op zoek was en dat hij u zou vermoorden. Uiteindelijk bent u eind 2010 illegaal via Syrië naar Turkije gevlucht. In Turkije werd u drie dagen op de luchthaven van Istanbul vastgehouden omdat u in bezit was van een valse reispas. U kreeg een bevel om het Turks grondgebied te verlaten en bent illegaal per vrachtwagen naar België gekomen. Op 9 maart 2011 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties. Bij terugkeer naar Libanon vreest u problemen met A.(...) A.(...) S.(...).

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, een UNRWA-registratiekaart, CD's met betrekking tot uw rug- en beenproblemen en een medisch attest.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, pp. 4-5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaart dat u naar aanleiding van de gevechten in het Nahr al-Bared kamp in 2007 met uw familie bent gaan wonen in het Baddawi kamp. In 2010 bent u in Baddawi in een telecomwinkel beginnen werken en toen u daar reeds ongeveer zes of zeven maanden werkte, werd u opeens aangesproken door A.(...) A.(...) S.(...), eindverantwoordelijke van Fatah al-Inshiqaq. Hij probeerde een goede band met u op te bouwen tot hij op een gegeven moment vroeg of u met hem wou samenwerken door hem

informatie te verschaffen over de groeperingen die actief waren in het kamp. U verklaart dat A.(...) A.(...) S.(...) naar u toe was gekomen omdat u nieuw was in Baddawi en niet veel contact met de mensen had, maar dit kan niet overtuigen. Aangezien u reeds in 2007 in Baddawi bent komen wonen kan hieruit echter bezwaarlijk worden geconcludeerd dat u nieuw was in het kamp. Dat A.(...) A.(...) S.(...) die informatie vroeg aan u omdat u niet veel mensen kende, kan evenmin overtuigen, daar u reeds zes of zeven maanden in de telecomwinkel werkte, toen u door hem werd benaderd. U erop gewezen dat u na zes of zeven maanden toch wel contact moet hebben gehad met uw klanten, stelt u dat u wel contact had met uw cliënteel maar dat u niet echt een relatie met hen had opgebouwd, maar deze uitleg kan evenmin overtuigen. Gezien u reeds drie jaar in het kamp woonde en reeds een halfjaar in de winkel werkte, gaat de motivatie van A.(...) A.(...) S.(...) om u te benaderen, en dat hoeft geen betoog, omdat u nog niet veel contacten had, niet op (CGVS, p. 10). Evenmin is het geloofwaardig dat A.(...) A.(...) S.(...) u had gevraagd om informatie te verzamelen over groeperingen zoals Shuhada al-Aqsa, Hamas of Fatah, terwijl hij nooit met u over politiek had gesproken. U stelt weliswaar dat A.(...) A.(...) S.(...) gedurende een periode van ongeveer drie maanden een band met u probeerde op te bouwen, maar dit hebt u niet aannemelijk gemaakt. U immers gevraagd naar hoe hij daarbij dan juist te werk ging, komt u niet verder dan te zeggen dat u nieuw was in het vluchtelingenkamp en dat hij zei dat u steeds bij hem terecht kon als u een probleem had. U nogmaals dezelfde vraag gesteld, herhaalt u hetzelfde antwoord. Mocht A.(...) A.(...) S.(...) werkelijk gedurende drie maanden op u hebben ingesproken om een goede band op te bouwen, dan mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen en u blijft hier in gebreke. Dat u daarenboven met A.(...) A.(...) S.(...) nooit over politiek hebt gesproken, is andermaal een indicatie dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij u met deze taak zou hebben belast. Logischerwijze kan men er immers van uitgaan dat A.(...) A.(...) S.(...) zich eerst grondig over uw politieke voorkeur zou hebben geïnformeerd om te weten of u loyaal zou zijn aan een of andere organisatie. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat hij u een dergelijk belangrijke, belastende en gevoelige taak zouden hebben toevertrouwd, zonder dat hij uw politieke voorkeur kende (CGVS, pp. 11 -12).

Vervolgens verklaart u dat u, de dag nadat u had geweigerd om informatie voor A.(...) A.(...) S.(...) in te winnen, door drie jongens in mekaar werd geslagen. Deze kwetsuren op zich worden hier niet betwist, doch dient opgemerkt dat u de omstandigheden waarin u ze hebt opgelopen, niet aannemelijk heeft gemaakt. Uit het loutere feit dat u verklaart dat u met niemand anders dan A.(...) A.(...) S.(...) problemen had en dat hij u de dag ervoor had bedreigd, kan echter bezwaarlijk worden afgeleid dat deze aanval daadwerkelijk iets te maken heeft met hem. Dit blijken louter uw vermoedens te zijn die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet bewijs (CGVS, p. 12). Het door u neergelegde doktersattest en de (niet-ingehouden) CD's met foto's van uw been- en rugletsels zijn niet van die aard om deze appreciatie om te buigen. De door u neergelegde stukken zijn louter een indicatie dat u omwille van deze kwetsuren werd behandeld, maar zij kunnen geen uitsluitsel geven over omstandigheden of de oorzaak waardoor u deze verwondingen opliep.

Voorts stelt u dat u, nadat u in elkaar was geslagen, vier maanden bij uw tante in Saida hebt verbleven. Dat u in die periode geen problemen hebt gekend met A.(...) A.(...) S.(...), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Mocht hij u daadwerkelijk viseren, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat hij een intensieve zoektocht naar u zou opstarten om u te vinden, temeer u stelt dat zijn organisatie wel degelijk invloed had en hun eigen controleposten bemande. Logischerwijze kan er dan ook van worden uitgegaan dat hij ook over een netwerk van informanten beschikt waardoor het voor hem, mocht hij u werkelijk viseren, geen al te grote inspanningen zou vergen om u bij uw tante op te sporen. Dat u het risico hebt genomen om vier maanden bij uw tante te blijven zonder ergens anders een veiligere haven te hebben gezocht, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer uw familie meermaals door hem werd bedreigd dat hij u zou vermoorden en u hierdoor ook uw familie aan gevaar blootstelde (CGVS, pp. 13-14).

Dat u voor een oplossing hulp hebt gezocht bij Fatah, hebt u evenmin aannemelijk gemaakt. U stelt dat Fatah niet wilde tussenkomen omdat zij anders zelf ook een probleem zouden hebben, maar gezien u niet weet wie uw familie dan wel juist heeft gecontacteerd bij Fatah, dienen hier de nodige vraagtekens bij te worden geplaatst. Indien u werkelijk in gevaar was, kan men immers veronderstellen dat u zou weten wie uw familie heeft gecontacteerd om tot een eventuele oplossing voor uw probleem te komen. Uw onwetendheid dienaangaande doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 15).

Uit bovenstaande observaties kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging door A.(...) A.(...) S.(...) en zijn groepering Fatah al-Inshiqaq.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden

te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een identiteitskaart van Palestijnse vluchteling. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Nahr al-Bared erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

U verklaart weliswaar maar tot de vijfde klas naar school te zijn geweest, maar nadien hebt u gewerkt als kapper en voor de gevechten in Nahr al-Bared had u er uw eigen kapperszaak. Na uw verhuis naar Baddawi hebt u er onder andere in een winkel gewerkt. U lijkt dan ook over de capaciteiten te bezitten om uw weg op de arbeidsmarkt te vinden. Uw ouderlijke huis werd in 2007 in Nahr al-Bared vernield, maar u verklaart dat het kamp werd heropgebouwd en dat uw ouders intussen een appartement hebben verkregen en naar Nahr al-Bared zijn teruggekeerd. Ze krijgen steun van UNRWA in de vorm van voedselhulp en medische verzorging. Ook u, toen u nog in Libanon woonde, kreeg dezelfde UNRWA-steun. Één zus woont in Duitsland en één broer in België. U hebt nog twee broers en één zus die actueel in Nahr al-Bared verblijven. Uw twee broers hebben er een job (de ene werkt in een steenfabriek en de andere in een patisserie; beide werkplekken zijn net buiten het kamp gesitueerd) en uw zus M.(...) studeert nog. Voorts heeft u in Libanon, buiten uw kerngezin, familieleden die in al-Zira'a, Saida en Tripoli wonen. Uit dit alles blijkt dat u bij terugkeer naar Libanon kan terugvallen op een groot familiaal netwerk en steun kan vinden bij UNRWA (CGVS, pp. 4, 6-8).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend

sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, de Conventie van Genève en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), benadrukt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing zelf toegeeft dat de veiligheidssituatie in Libanon niet helemaal gegarandeerd is en dat de veiligheidssituatie grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. Hij betoogt dat het helemaal niet zeker is of hij wel in Nahr al-Bared mag leven omdat hij jaren voor zijn vertrek uit Libanon dat vluchtelingenkamp had verlaten. Hij wijst erop dat bovendien de situatie ter plaatse absoluut niet veilig is. Hij verduidelijkt dat deze plaats in de buurt van Tripoli ligt waar de laatste maanden zeer vaak aanslagen voorkomen en waar zelfs in januari 2015 nog vele doden en gewonden zijn gevallen. Verzoeker vervolgt dat ook zich vestigen op een andere plaats in Libanon voor Palestijnse vluchtelingen niet zomaar mogelijk is. Hij laat in dit verband gelden dat de laatste tijd de spanningen tussen Hezbollah en soennitische moslims met de dag groter worden, dat er meer spanningen groeien tussen de verschillende geloofsgemeenschappen en dat ook in Beiroet en in Saïda zeer regelmatig aanslagen voorkomen. Verzoeker besluit hieruit dat ook zich vestigen bij familieleden geen optie meer is.

Verzoeker vervolgt dat het bovendien absoluut niet zeker is of hij nog wel een job zal vinden. Hij wijst er in dit verband op dat hij gedurende vier jaar niet meer in Libanon is geweest, dat hij zich totaal heeft aangepast aan de Belgische maatschappij, dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw die geen moslim is en waardoor hij vervreemd is van zijn vroegere samenleving en dat hij ook in België een opleiding volgt die in Libanon niet erkend wordt. Verzoeker meent dan ook dat er zich wel degelijk op socio-economisch vlak heel wat problemen zullen stellen bij een gedwongen terugkeer naar Libanon.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWAgeregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de

confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 december 2014 (CG nr. 1113067), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.4. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.5. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.6. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.7. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan

worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.8. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.9. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124 ; RvV 1 december 2008, nr. 19.768). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, *quod non in casu* (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205).

Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal immers op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem beweerde vrees voor A.A.S. en zijn groepering Fatah al-Inshiqaq. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel waar in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: “U verklaart dat u naar aanleiding van de gevechten in het Nahr al-Bared kamp in 2007 met uw familie bent gaan wonen in het Baddawi kamp. In 2010 bent u in Baddawi in een telecomwinkel beginnen werken en toen u daar reeds ongeveer zes of zeven maanden werkte, werd u opeens aangesproken door A.(...) A.(...) S.(...), eindverantwoordelijke van Fatah al-Inshiqaq. Hij probeerde een goede band met u op te bouwen tot hij op een gegeven moment vroeg of u met hem wou samenwerken door hem informatie te verschaffen over de groeperingen die actief waren in het kamp. U verklaart dat A.(...) A.(...) S.(...) naar u toe was gekomen omdat u nieuw was in Baddawi en niet veel contact met de mensen had, maar dit kan niet overtuigen. Aangezien u reeds in 2007 in Baddawi bent komen wonen kan hieruit echter bezwaarlijk worden geconcludeerd dat u nieuw was in het kamp. Dat A.(...) A.(...) S.(...) die informatie vroeg aan u omdat u niet veel mensen kende, kan evenmin overtuigen, daar u reeds zes of zeven maanden in de telecomwinkel werkte, toen u door hem werd benaderd. U erop gewezen dat u na zes of zeven maanden toch wel contact moet hebben gehad met uw klanten, stelt u dat u wel contact had met

uw cliënteel maar dat u niet echt een relatie met hen had opgebouwd, maar deze uitleg kan evenmin overtuigen. Gezien u reeds drie jaar in het kamp woonde en reeds een halfjaar in de winkel werkte, gaat de motivatie van A.(...) A.(...) S.(...) om u te benaderen, en dat hoeft geen betoog, omdat u nog niet veel contacten had, niet op (CGVS, p. 10). Evenmin is het geloofwaardig dat A.(...) A.(...) S.(...) u had gevraagd om informatie te verzamelen over groeperingen zoals Shuhada al-Aqsa, Hamas of Fatah, terwijl hij nooit met u over politiek had gesproken. U stelt weliswaar dat A.(...) A.(...) S.(...) gedurende een periode van ongeveer drie maanden een band met u probeerde op te bouwen, maar dit hebt u niet aannemelijk gemaakt. U immers gevraagd naar hoe hij daarbij dan juist te werk ging, komt u niet verder dan te zeggen dat u nieuw was in het vluchtelingenkamp en dat hij zei dat u steeds bij hem terecht kon als u een probleem had. U nogmaals dezelfde vraag gesteld, herhaalt u hetzelfde antwoord. Mocht A.(...) A.(...) S.(...) werkelijk gedurende drie maanden op u hebben ingepraat om een goede band op te bouwen, dan mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover meer gedetailleerde en doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen en u blijft hier in gebreke. Dat u daarenboven met A.(...) A.(...) S.(...) nooit over politiek hebt gesproken, is andermaal een indicatie dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij u met deze taak zou hebben belast. Logischerwijze kan men er immers van uitgaan dat A.(...) A.(...) S.(...) zich eerst grondig over uw politieke voorkeur zou hebben geïnformeerd om te weten of u loyaal zou zijn aan een of andere organisatie. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat hij u een dergelijk belangrijke, belastende en gevoelige taak zouden hebben toevertrouwd, zonder dat hij uw politieke voorkeur kende (CGVS, pp. 11 -12).

Vervolgens verklaart u dat u, de dag nadat u had geweigerd om informatie voor A.(...) A.(...) S.(...) in te winnen, door drie jongens in mekaar werd geslagen. Deze kwetsuren op zich worden hier niet betwist, doch dient opgemerkt dat u de omstandigheden waarin u ze hebt opgelopen, niet aannemelijk heeft gemaakt. Uit het loutere feit dat u verklaart dat u met niemand anders dan A.(...) A.(...) S.(...) problemen had en dat hij u de dag ervoor had bedreigd, kan echter bezwaarlijk worden afgeleid dat deze aanval daadwerkelijk iets te maken heeft met hem. Dit blijken louter uw vermoedens te zijn die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet bewijs (CGVS, p. 12). Het door u neergelegde doktersattest en de (niet-ingehouden) CD's met foto's van uw been- en rugletsels zijn niet van die aard om deze appreciatie om te buigen. De door u neergelegde stukken zijn louter een indicatie dat u omwille van deze kwetsuren werd behandeld, maar zij kunnen geen uitsluitsel geven over omstandigheden of de oorzaak waardoor u deze verwondingen opliep.

Voorts stelt u dat u, nadat u in elkaar was geslagen, vier maanden bij uw tante in Saida hebt verbleven. Dat u in die periode geen problemen hebt gekend met A.(...) A.(...) S.(...), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Mocht hij u daadwerkelijk viseren, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat hij een intensieve zoektocht naar u zou opstarten om u te vinden, temeer u stelt dat zijn organisatie wel degelijk invloed had en hun eigen controleposten bemande. Logischerwijze kan er dan ook van worden uitgegaan dat hij ook over een netwerk van informanten beschikt waardoor het voor hem, mocht hij u werkelijk viseren, geen al te grote inspanningen zou vergen om u bij uw tante op te sporen. Dat u het risico hebt genomen om vier maanden bij uw tante te blijven zonder ergens anders een veiligere haven te hebben gezocht, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid, temeer uw familie meermaals door hem werd bedreigd dat hij u zou vermoorden en u hierdoor ook uw familie aan gevaar blootstelde (CGVS, pp. 13-14).

Dat u voor een oplossing hulp hebt gezocht bij Fatah, hebt u evenmin aannemelijk gemaakt. U stelt dat Fatah niet wilde tussenkomen omdat zij anders zelf ook een probleem zouden hebben, maar gezien u niet weet wie uw familie dan wel juist heeft gecontacteerd bij Fatah, dienen hier de nodige vraagtekens bij te worden geplaatst. Indien u werkelijk in gevaar was, kan men immers veronderstellen dat u zou weten wie uw familie heeft gecontacteerd om tot een eventuele oplossing voor uw probleem te komen. Uw onwetendheid dienaangaande doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 15).” De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Aangezien verzoeker deze motieven op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht worden ze integraal door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon” d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-

geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen.

Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde tot op heden geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen door verzoeker op zich ook niet wordt betwist.

2.11. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), alsook uit de COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij en zijn familie en ook de andere vluchtelingen in de kampen Nahr el-Bared en Baddawi al sedert een bepaalde periode veel minder hulp krijgen van UNRWA, dat de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon worden beschouwd als de meest armoedige in het Midden-Oosten, dat de Syrische vluchtelingencrisis deze situatie alleen nog maar erger maakte, dat door de toestroom aan Syrische vluchtelingen de druk op de kampen, waar de armoede en ontberingen reeds aanzienlijk waren, steeds groter wordt, dat de vluchtelingenkampen thans tot de meest dichtbevolkte plaatsen ter wereld behoren, dat Nahr al-Bared in 2007 bijna volledig werd vernield, dat er in Nahr al-Bared volgens UNRWA een chronische humanitaire crisis heerst en dat UNRWA bovendien eind juli 2013 besloot om, bij gebrek aan fondsen, het Emergency Program voor Nahr-al-Bared stop te zetten, benadrukt de Raad dat, zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, behoudens de stopzetting van het *Emergency Program* in Nahr el-Bared, UNRWA niet heeft moeten snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23 en COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015, p. 12). Dit wordt bevestigd in het rapport

van de Danish Immigration Services getiteld *"Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process"* van oktober 2014. Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift geenszins aan dat de UNRWA bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program*. Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

2.12. Zo uit de beschikbare informatie voorts blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing correct aangehaald als volgt: *"(...) U verklaart weliswaar maar tot de vijfde klas naar school te zijn geweest, maar nadien hebt u gewerkt als kapper en voor de gevechten in Nahr al-Bared had u er uw eigen kapperszaak. Na uw verhuis naar Baddawi hebt u er onder andere in een winkel gewerkt. U lijkt dan ook over de capaciteiten te bezitten om uw weg op de arbeidsmarkt te vinden. Uw ouderlijke huis werd in 2007 in Nahr al-Bared vernield, maar u verklaart dat het kamp werd heropgebouwd en dat uw ouders intussen een appartement hebben verkregen en naar Nahr al-Bared zijn teruggekeerd. Ze krijgen steun van UNRWA in de vorm van voedselhulp en medische verzorging. Ook u, toen u nog in Libanon woonde, kreeg dezelfde UNRWA-steun. Één zus woont in Duitsland en één broer in België. U hebt nog twee broers en één zus die actueel in Nahr al-Bared verblijven. Uw twee broers hebben er een job (de ene werkt in een steenfabriek en de andere in een patisserie; beide werkplekken zijn net buiten het kamp gesitueerd) en uw zus M.(...) studeert nog. Voorts heeft u in Libanon, buiten uw kerngezin, familieleden die in al-Zira'a, Saida en Tripoli wonen. Uit dit alles blijkt dat u bij terugkeer naar Libanon kan terugvallen op een groot familiaal netwerk en steun kan vinden bij UNRWA (CGVS, pp. 4, 6-8)."*

Waar verzoeker aanvoert dat het helemaal niet zeker is of hij wel in Nahr al-Bared mag leven omdat hij jaren voor zijn vertrek uit Libanon dat vluchtelingenkamp had verlaten, benadrukt de Raad dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn ouders na de heropbouw van het kamp een appartement hebben verkregen en dat zij in tussen naar Nahr al-Bared zijn teruggekeerd (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Tevens verblijven twee broers en een zus van verzoeker actueel in Nahr al-Bared (administratief dossier, stuk 4, p. 7). Het is de Raad niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe waarom zijn familieleden, die net zoals hij in 2007 het kamp hebben verlaten, naar Nahr al-Bared zijn kunnen terugkeren en dit voor hem niet het geval zou zijn. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker zijn familieleden in het kamp niet zou kunnen vervoegen. Waar verzoeker opwerpt dat hij binnen Libanon niet over een intern vestigingsalternatief zou beschikken, is deze argumentatie dan ook niet relevant.

In zoverre verzoeker nog laat gelden dat het absoluut niet zeker is of hij in Libanon nog wel een job zal vinden, dient andermaal te worden benadrukt dat verzoeker blijkens zijn verklaringen gewerkt heeft als kapper, dat hij voor de gevechten in Nahr al-Bared er zijn eigen kapperszaak had en dat hij na zijn verhuis naar Baddawi onder andere in een winkel heeft gewerkt. Er kan dan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat hij over de nodige professionele ervaring beschikt om in staat te zijn om in Libanon aan werk te geraken en zo in zijn levensonderhoud kan voorzien. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, beschikt hij bovendien in Nahr al-Bared over een familiaal netwerk waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij hier bij terugkeer op kan steunen.

Met de argumentatie dat hij gedurende vier jaar niet meer in Libanon is geweest, dat hij zich totaal heeft aangepast aan de Belgische maatschappij, dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw die geen moslim is en waardoor hij vervreemd is van zijn vroegere samenleving en dat hij ook in België een opleiding volgt die in Libanon niet erkend wordt, zodat er zich wel degelijk op socio-economisch vlak heel wat problemen zullen stellen bij een gedwongen terugkeer naar Libanon, toont verzoeker op geen

enkele manier *in concreto* aan dat zijn verblijf in België sinds maart 2011 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Libanon niet opnieuw zou kunnen opnemen. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Libanon als een verwesterde jongeman gepercipieerd wordt en hierom gevisieerd zal worden. Hij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij in Libanon zal gemarginaliseerd of vervolgd worden of dat hij persoonlijk bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in de precaire sociaal-economische situatie waarnaar hij verwijst, zal terechtkomen. Een loutere bewering volstaat immers niet om een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoeker aan te tonen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Nahr al-Bared van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.13. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" dd. 7 november 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, en COI Focus Libanon "*De veiligheidssituatie in Libanon*" van 11 mei 2015, toegevoegd aan de verweernota) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-

regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat de veiligheidssituatie in Libanon niet helemaal gegarandeerd is, dat de veiligheidssituatie er grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië, dat de situatie in Nahr al-Bared absoluut niet veilig is, dat deze plaats immers in de buurt van Tripoli ligt waar de laatste maanden zeer vaak aanslagen voorkomen en waar zelfs in januari 2015 nog vele doden en gewonden zijn gevallen, dat de laatste tijd de spanningen tussen Hezbollah en soennitische moslims met de dag groter worden, dat er meer spanningen groeien tussen de verschillende geloofsgemeenschappen en dat ook in Beiroet en in Saïda zeer regelmatig aanslagen voorkomen – overwegingen welke overigens volledig aansluiten bij de informatie vervat in het administratief dossier – brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.14. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS